

Streets of New York (The Baseball Diaries), USA 1995. I: Scott Kalvert efter roman af Jim Carroll. Medv: Leonardo DiCaprio, Patrick McGaw, Mark Wahlberg, Jim Carroll (Frankie Pinewater), Ernie Hudson.

Den danske titel er såre forvirrende, men aluderer ikke forgæves til de newyorker-lokalskildringer, der er oppe i tiden.

Filmen bygger på Jim Carrolls i 1978 udgivne roman 'The Basketball Diaries', som retrospektivt har sin rod i biografiske artikler af forfatteren i forskellige amerikanske blade og tidsskrifter helt tilbage fra 60ernes midte og fremefter – især om hans afhængighed af stoffer. Således blev 'The Basketball Diaries' en omfattende generationskildring, der selvfølgelig ved sin lange heterogene succession umuligt kan være et så rammende samtids-
 ▲

onde som eksempelvis 'Generation X'. Carrolls manifestationer er desuden spredt på mange medier, der indbefatter musik ('Catholic Boy – Album') samt performance. Filmen er desorienterende, for studiestileret til at illudere realisme som et autentisk Manhattan stofmiljø, hvilket eksempelvis medfører, at den er helt umulig at tidsfæste i 60erne eller 90erne – muligvis for at gøre stofsagen mere almen. Filmen bygger primært bevidst på skuespillertalentet Leonardo DiCaprios udstråling (*What's Eating Gilbert Grape?*). Debutantinstruktøren Scott Kalvert har klogeligt søgt at mindske sin musikvideotilgang til mediet uden dog at have fundet en egentlig funktionel stil. Filmen har mange løftede, moralske pegefingre og har vel en vis sentimental moralsk effekt overfor et ungdommeligt publikum. Ernie Hudson ses i en faderrolle, som jeg skal helt tilbage til *Boyz 'n' the Hood's* Larry Fishburne fra 91 for at finde mæge.

Carl Nørrested

skyldige Frank ser ikke den spinkle Stig som en rival. Selv da han finder ham bar og dehydreret i en silkekåbe, betragter han ham fortsat som en søn. Deres forhold udvikler sig og efterhånden bliver Stig istedet en slags far for Frank. Det må naturligvis gå ud over forholdet til den krævende Viola.

I de bærende roller leverer Johan Widerberg og Marika Lagercrantz overbevisende præstationer, men det er Tomas von Brömssens, der med facetteret spil giver den fallerede Frank en vægt, så man ville ønske, at han var hovedpersonen. Selvom en række små sidehistorier ikke bidrager væsentligt til filmen, skrider den logisk frem mod en bitter ende.

Henrik Uth Jensen

Farinelli kastratsangeren (Farinelli), Europa 1994. I: Gerard Corbiau. Medv: Stefano Dionisi, Enrico Lo Verso, Elsa Zylberstein, Marianne Basler, Jacques Boudet, Jeroen Krabbe. Premiere: 25.12.95

Når en film starter med 'based on a true story', får jeg altid mine tvivl - jo flere af sådanne fremhævelser, jo mere dubiøs er filmen som regel. Og sandhedselementet kan da vist også ligge på et meget lille sted i *Farinelli*. Vi befinder os i 1700-tallet, hvor den berømte kastratsanger, Carlo Broschi, lever i sus og dus sammen med sin broder, Riccardo, der sørger for musikken til de mange flotte forestillinger. Tilværelsen som kastrat har selvfølgelig sine omkostninger, hvilke driver staklen ind i opiumsmisbrug og almindelig tungsind.

Det er en smagssag, men for mig aber filmen alt for meget efter *Amadeus* (84), som jeg i øvrigt syntes var herlig - for hvad den var. Men *Farinelli* når aldrig rigtig at rive sin tilskuer med på legen. Ganske vist er lyden - musikken - fuldkommen fantastisk lavet: sangene er konstruerede af to stemmer, der er blevet smeltet sammen digitalt. Det lyder enormt flot, og så kan det sådan set være ligemeget, om det er rigtig autentisk eller ej. Der er også et par godt skuespillerpræstationer, især bør Enrico Lo Verso, der spiller Riccardo Broschi, nævnes - vi kender ham bl.a. fra *Børnetyven* (92) og *Lamerica* (94), og han må siges at være et af Europas væsentligste unge talenter.

Instruktøren, Gerard Corbiau, fik sin debut i 87 med *The Music Teacher*, der blev nomineret til en Oscar for bedste udenlandske film. *Farinelli* har allerede vundet en Golden Globe og er også blevet nomineret til en Oscar.

Maren Pust

Amator (Amateur), USA 1993. I: Hal Hartley. Medv: Isabelle Huppert, Martin Donovan, Elina Lowensohn, Damian Young. Premiere: 01.12.95.

Når man husker *Trust*, er det trist at se, at Hartley har ladet det småsmarte erstatte det umiddelbare. *Amator* er en begavet stiløvelse, der sikkert ville have fået UG med X og slange på et hvilket som helst AV-formidlingskursus. Teknisk set fungerer filmen flot, men indholdsmæssigt er den rungende tom. En hårdkogt gangsterhistorie med antydninger af humor, der blot endnu engang bekræfter hvilket geni Quentin Tarantino er - og det bliver sgu trivielt i længden.

Maren Pust

(Lust och fägring stor) Sverige 1994. I: Bo Widerberg. Medv: Johan Widerberg, Marika Lagercrantz, Tomas von Brömssen, Nina Gunke. Premiere: 19.01.96.

Bo Widerberg undgår alle faldgruber i sin historie om et seksuelt forhold mellem en femtenårig elev og en noget ældre lærer. Sønnen Johan har rollen som Stig, der meget forståeligt bliver erotisk optaget af sin lærer Viola. Hun soler sig i hans opmærksomhed, og da hendes handelsrejsende mand Frank sjældent er hjemme, indleder hun et forhold til den entusiastiske Stig. Den unge mand bliver en flittig gæst i parrets hjem, men den tro-

Stefano Dionisi (tv) som Farinelli, Enrico Lo Verso (midten) som broderen og Jeroen Krabbe som Händel.